

— Ахъ, да е живъ дѣдо, колко щѣше и той да ме обича! — каза тя нажелено.

Така работяхъ и се разговаряхъ всѣки день. Баба ѝ обичаше повече да и приказва за минжлитѣ врѣмена. Но тя ъжъ поучаваше и да работи: тя ѝ казваше, че всичко се постига съ трудъ и съ работа; да слуша поголѣмитѣ, които ъжъ учтъ на добри работи, да слуша учителя си каквото ѝ каже, защото само тогава тя ще живѣе хубаво и весело на този свѣтъ.

Слѣдъ като свършвахъ работата си, Юрданка целуваше на баба си ржката, вземе си кошничката и съ радостъ излизаше да се порасходи изъ тѣхния дворъ.

Драги читатели, такова трудолюбиво и прилѣжно момиченце, виждате исписано на отвѣдния картина!

ЕДНА ЧАША ЧАЙ.

Възъ пишъ писмо на сестра си Минка, за да дойде да пие чай. Турямъ писмото въ плика и го запечатвамъ. Пошаджията дойде. Той е мой

братъ Иванчо. Той чака съ чантата, въ която навѣрно има и други писма.

Азъ пустъхъ писмото въ чантата и го помолихъ да го испрати, колкото се може по скоро. Сестра ми живѣе въ най-долний етажъ (катъ).

